

ske investeringer i Danmark fortsat er meget store. Hertil kommer, at finanspolitikken ikke er blevet strammet, sådan som der blev truet med forud for euroafstemningen, men tværtimod lempet, først i forbindelse med vedtagelsen af finansloven for 2001 og senest ved statsens indgåede aftaler med kommuner og amter.

Finanseksperten lektor Finn Østrup fra Institut for Finansiering ved Handelshøjskolen i København betegner i JP (den 17. juni 2001) ministeriernes notat som »et absurd notat med vanvittige tal«. Om notatets påstand om sparede veksel- og gebyrudgifter på 3,5 milliarder kr. årligt ved at opgive kronen til fordel for euroen siger Finn Østrup: »Det er problematisk, at man opgiver tal, der formentlig er ti gange højere end de faktiske. Vi er ude på nogle størrelser, der unddrager sig enhver form for troværdighed«. Lektor Finn Østrup stiller et stort spørgsmålstegn ved sagligheden af beregningerne i ministeriernes notat. Det samme gør Jyske Banks cheføkonom Klaus Kaiser, der betegner notatet som »et politisk indlæg«.

Svar (28/6 01)

Finansministeren (Pia Gjellerup):

Der henvises til vedlagte indlæg i Jyllands-Posten den 19. juni.

Bilag

Finansministeriet

18. juni 2001

Mislykket kalkunjagt

*Af afdelingschef Per Callesen
Finansministeriet*

Det er Finansministeriets opgave at beregne de samfundsøkonomiske konsekvenser af forskellige forslag, også når forslagene er kontroversielle.

I en stort opsat artikel søndag viderebragte Morgenavisen Jyllands-Posten den påstand, at nogle af disse beregninger er »tvivlsomme«. Angiveligt skulle der være grove fejl og udeladelser i det regnestykke, som ministeriet – sammen med Økonomiministeriet – gennemførte i september sidste år med henblik på at beregne velstandsgevinsten ved deltagelse i ØMU'en.

Selv om det er en kalkunjagt, hvor der bruges mange hagl, har de alle ramt forbi. Der er – heller ikke i denne sag – foretaget »tvivlsomme beregninger«:

- Regnestykket forudsatte *ikke* at rentespændet steg umiddelbart efter et nej. Men at det *i gennemsnit* over en ti-årig periode uden for euroen ville være 0,5 pct.enhed højere end ved deltagelse. Siden september har rentespændet været 0,2 pct. højere end det kunne forventes ved euro-deltagelse. Og over en ti-årig periode vil det være forkert at se bort fra evt. perioder med et højere spænd – f.eks. hvor dansk økonomi evt. ikke svinger sammen med euro-landene.
 - Den afgørende pointe er, at et højere rentespænd koster både det offentlige og private større renteudgifter til udlandet. Bruttogælden – og det er *den*, der er relevant her – er ca. 1.700 mia. kr., heraf en stor del rentebærende fordringer i danske kroner. Danskere ejer til gengæld for 1.500 mia. kr. i udlandet, men det får vi ikke større afkast af, når det kun er *vores* rente, der er højere.
 - Der er ikke nogen negative langsigtede effekter, der er udeladt af regnestykket. Tværtimod bliver *den samlede private sektor* som nævnt rigere ved et lavere rentespænd – og derfor påvirkes også skattegrundlaget positivt. En del af private sektor – pensionskasserne – får et lavere afkast, men det mere end opvejes af at andre, herunder virksomhederne, får en bedre økonomi.
 - Forudsætningen om sparede vekselomkostninger bygger på internationale undersøgelser og er i øvrigt ikke en særlig stor effekt. Vismændene forudsatte en effekt, der var halvt så stor, men det giver ikke mening, at den skulle være sat en faktor 10 forkert.
 - Lektor Østrup refereres for at rentespændet i en evt. kritisk situation med pres på kronen nok er lige så godt tjent med en lempelse af finanspolitikken. Hvis det er rigtigt refereret er det ikke et råd, der fortjener en bred lytterskare.
- Finansministeriet medvirker gerne til opklaring af spørgsmål om resultater og forudsætninger for de beregninger, som foretages.